

MISSION : WINCHESTER COLLEGE

Když jsme s obrovitými kufry dorazili na území Winchester College, nebyli jsme tak docela ztraceni. Navazovali jsme na krátké, leč pevné vlákno tradice (v angličtině bych mohl napsat *threadition*), které upředli naši čtyři předchůdci v minulých dvou letech. Že se jedná o tradici nesmírně živou, bylo patrné z prosté skutečnosti, že stála vedle nás, inkarnována v Tomášovi, jehož jsme loni Winchesteru předali a nedostali zpět. Tomášova rada i praktická pomoc nás provázely celou misí, jakož i jeho vážené a ve všech hlavách rezonující jméno, o něž jsme se vždy mohli opřít.

Navazování na tradici se nicméně neobešlo bez jistých zádrhelů. Obecnou představu o studentech Gymnázia Jana Keplera poněkud deformovaly výjimečné matematické schopnosti našich předchůdců, v jejichž stínu se ty naše jevily – mírně řečeno – skromnějšími. Sám jsem několikrát vysvětloval, že ani naše skvělá škola není nevyčerpatelným pramenem matematických génů (zvláště pak nechávají-li se tito odsávat za hranice) a že konkrétně ode mne lze očekávat více v předmětech humanitních. I odlišné podmínky výběrového řízení pro tento rok totiž způsobily, že jsme na takřka ryzí matematicko-fyzikální vlákno navazovali šňůrou o něco barvitější.

Kromě matematiky tedy naše rozvrhy – jejichž skladbu jsme si určili předem – obsahovaly i řádnou dávku humanitních věd. Jakožto studenti čtvrtého ročníku („*Lower Sixth*“) jsme studovali čtyři plně volitelné předměty po přibližně šesti hodinách týdně a povinný *Division*, vlajkovou loď winchesterovského vzdělání – předmět o všem a o ničem, který v závislosti na libovůli kantora obsahuje cokoli od administrativních záležitostí přes sledování filmů až k filosofickým diskusím. Do precizně strukturovaného rozvrhu se domácím studentům povedlo vměstnat většinou i hudební lekce a pravidelné sportovní vyžití – jak, to mi zůstává záhadou. Vlastní volný čas jsem po úlitbě úkolům investoval především do poznávání školy a všech možností, které studentům poskytuje, což se mnohdy zvrhávalo v nedefinovanou relaxaci.

Předpokládal jsem, že po dvou letech už byla pravidelná návštěva dvou českých misionářů vstřípena do povědomí široké winchesterovské veřejnosti. Velice mě proto překvapila míra nevědomosti, již ve vztahu k našemu poslání studenti (ale občas i učitelé) projevovali a jež si nakonec vyžádala i speciální osvětový příspěvek do školního časopisu *Quelle*. Přestože jsme v mezinárodním prostředí Winchester College nepůsobili na první pohled exoticky, nakonec jsme svou zajímavostí zastínili i mnohé příslušníky zcela odlišných kultur. Otázky se hrnuly ze všech stran a naše odpovědi nezdědky vyvolávaly úžas. Úspěšně jsme tedy rozšiřovali obzory svých kolegů, jistě jsme však přinesli i trochu zdravého znepokojení.

Poznávání z naší strany se naproti tomu soustředilo alespoň zpočátku na praktické záležitosti, které nám pořádně zamotávaly hlavu. *Sergeant's House*, kde jsme byli ubytováni, se zároveň jmenuje *Phil's*, čímž ovšem přezdívky a kódy nekončí. Orientace ve speciálním jazyce Winchester College – naštěstí často postaveném na latině – se obtížností téměř vyrovná prostorové orientaci ve *Phil's*, který disponuje rozsáhlým labyrintem chodeb. K naší smůle zrovna probíhalo malování, takže ve chvíli, kdy jsme si jakž takž osvojili jednu ze základních tras mezi body ložnice-záchod-jídelna-studovna, ocitla se tato mimo provoz a my jsme byli nuceni nalézt trasu alternativní.

Mezi další obtíže patřily rozdělené kohoutky na teplou a studenou vodu nacházející se na opačných stranách umyvadla, které obecně znemožňovaly umytí rukou, cenzurovaný internet, ukončující svou činnost po jedenácté hodině večerní, přecitlivělý požární poplach reagující i na neškodný deodorant a přecitlivělí Britové reagující i na neškodný požární poplach.

Na pár drobných obtíží jsme si však rychle zvykli, zatímco mnohé slasti jsme si nepřestali užívat až do samého konce. Ať se na kontinentě povídá o britské kuchyni cokoli, my jsme ji poznali jen v tom nejlepší světlo. Objemné snídaně nám dávaly sílu k intelektuálním výkonům, formální a delikátní obědy vyvolávaly pocit sounáležitosti a tříbily naše společenské chování (a laskaly naše jazýčky výtečnými moučníčky), kreativně pojaté večere zkrátka plnily naše žaludky kvalitním jídlem. Winchester College totiž jako jedna z posledních škol zachovává oddělené kuchyně pro každý *House* – celkem jedenáct – z nichž každá vaří pro necelých sedmdesát lidí. To se velice pozitivně podepisuje na kvalitě jídla, negativně pochopitelně na rozpočtu školy. Ačkoli úroveň

winchesterovské krmě tedy může být pro nás nedostižná, velice inspirativně na nás zapůsobil celkový důraz na akt společného stolování, formální struktura obědů, která zahrnuje učitele servírující jídlo studentům, a všeobecná popularita pikantních jídel, především pak indického kari.

Nejenom kari živ je člověk, přestávky mezi jídlem jsme tedy i my prokládali neméně pikantní směsicí kultury. Vlastní divadlo, koncertní síň, přednáškový sál, gotická kaple ze čtrnáctého století a další elementy úžasného zázemí hostí několik kompletních her za trimestr (anglických i cizojazyčných), koncerty vážné hudby i jazzu, přednášky na všechna možná i nemožná témata, pravidelná náboženská shromáždění atd. Na organizaci i produkci se podílejí také sami studenti, organizovaní v *societies*. S Davidem jsme se například uchytli v *Ballroom Dancing Society*, kde jsme díky samozřejmým tanečním dovednostem českých gymnazistů fungovali prakticky jako instruktoři a ukazovali jsme Britům (především však Britkám ze spřátelené dívčí školy), že slovo *dancing* nemusí znamenat jen monotónní pohyby na diskotékový kravál.

S jistotou lze říci, že jsme s Davidem zanechali ve Winchester College své stopy – a s jistou dávkou optimismu lze tyto stopy označit za skutečný *přínos* škole, která o nás velkoryse pečovala téměř tři měsíce. Lano, které Winchester College spojuje s Gymnáziem Jana Keplera, je tedy snad opět o trochu pevněji uvázané, ku prospěchu všech. My sami jsme získali kromě příjemných prožitků jistě i cenné střípky vzdělání a vydatnou zkušenost s odlišným vzdělávacím systémem. Především jsme však poznali úžasné lidi, kteří dělali vše pro to, abychom se ve zpočátku cizím prostředí cítili opravdu dobře. Na pohostinnosti a upřímné ochotě spolupracovat ostatně stojí celý program *Johannes Kepler Grammar School Exhibition*, který snad nejenom my dva považujeme za opravdu veliký a úctyhodný počín obou škol.

Poněkud stranou nakonec stojí skutečnost, že jsme měli příležitost aktivizovat svoji angličtinu v mluvené i psané formě. Množství anglicky psaného textu, které jsme celkem ve Winchesteru vyprodukovali, by vydalo na útlejší knížku. Onen trimestr strávený na jedné z nejlepších škol v Británii (jaképak „jedné z“ - na té nejlepší, samozřejmě!) tedy posloužil i jako nedocenitelná průprava pro Mezinárodní symposium, pomyslný vrchol naší mise.

Ondřej Černý